

Hun blev endnu staaende lidt med Haanden paa Dørlaasen, som ventede hun, at han havde mere at sige hende. Saa gik hun langsomt ud.

Men da hun allerede var halvt ude af Døren, sagde hun uden at vende sig imod ham:

„Har du talt med Doktoren? Han har nok været her i Byen igen i Eftermiddag.“

„Doktoren? Ja, jeg har ... Hvem har forresten fortalt dig det?“

„Aa, det var blot noget, jeg tænkte mig,“ sagde hun og lukkede Døren stille i efter sig.

Emanuel blev staaende ved Vinduet og stirrede mod den lukkede Dør. Saa nikkede han hen for sig, ... og hans Læber begyndte at bæve. Stakkels Hansine! Han havde jo nok i den sidste Tid ment at spore en Forandring i hendes Væsen; hun havde paa een Gang søgt hans Fortrolighed og unddraget sig hans Tilnærmelser. Nu forstod han alt!

Og hans Hjerte blødte, idet han tænkte paa, hvor meget hun i Stilhed maatte have lidt i disse Dage. Den kære! Tavs og taalmodig havde hun fulgt den Kamp, han i de sidste Uger havde udkæmpet med sig selv, — den sidste, den afgørende Kamp mod hans Blods ulyksalige Fædrearv, den endelige Prøve paa hans Frigørelse!

Aa — men han skulde nok sejre!